

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Exemplis ostenditur quam sint gratæ Deo nostri confusiones. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

Et paulò pòst addit: Si de muneribus in qua abiectiona sunt, aliquid exercendū est, scire conuenit. Saluator enim quoz, ipsum Discipulis ministrasse, & abiectiona opera facere non recusasse, magnūq; homini esse, si Dei imitator existat, cum per hac, qua uita sunt, ad altitudinem illam, quòd illum sit imitatus, ascendit.

9. Quamquam quis humile ausit appellare quippim, quod Deus ipse attingere non recusauit: Ideo meritò Christus Dominus S. Brigitte dixit: Si ex charitate penam tuam suscepi in me, sta sicut famuli mei stant, in uerâ humilitate, ut nihil erubescas, nihil timeas nisi me. Et alibi eidem dixit: Vestes tuas debent esse humilitas, interior & exterior, ut nec extollas te, quasi alius sanctiorem interius nec erubescas coram hominibus exterioris exhibere humilem.

II. S. Ioannes Climacus tradens modum extirpandi uana gloriæ appetitum, sic ait: Plerumq; Dominus inanis gloriæ cupidus per aliquam sibi contingentem ignominiam traxit. Cuius odij inimicū est, oris custodia, amorq; uilitatis & ignominia. Medium uerò intellectualium omnino inanis gloriæ studiorum amputatio. Finis uerò (si tamen ullus abisso est finis) ea omnia coram multitudine studiosè ac sine ullo doloris sensu querere: quæ ad ignominiam pertinent nostram. Noli confusionem tuam abscondere, quasi id ueritus ne tibi videaris offendiculum ponere.

Et alio in loco sic monet: Pugna & contende totis uiribus, stultam tuam sapientiam decipere, atque ita faciens, inuenies salutem, & aequitatem, in Christo Iesu Domino nostro.

Talis erat S. Marcella, quam laudans S. Hieronymus scribit: Non erubuit profiteri, quod Christo placere cognouerat. Magnum est huius rei meritum, Christi Domini exemplum. Ideò S. Antonius scripsit: Dilectissimi filiioli, scire uos uolo, quod pro nostrâ stultitiâ elegit stulta, & pro nostrâ infirmitate, formam infirmitatis assumpsit.

CAPVT TERTIVM.

Exemplis ostenditur, quàm sint Deo acceptæ nostri confusiones.

PORRò ut etiam exempla nos doceant quàm sit grata Deo nostri confusio, exhibita per exercitia humiliationis supra commemorata, adferam in medium aliqua.

1. Primum exemplum est: Cùm Achab audisset ab Elia Dei contra se minas grauissimas, & inter alia interitum domus suæ, Achab scidit uerimenta sua, & operuit cilicio carnem suam, ieiunauitq; & dormiuit in sacco, & ambulauit demisso capite. Et factus est sermo Domini ad Eliam Thesbiten dicens: Nonne uidi humiliatum Achab coram me? Quia igitur humiliatus est mei causa, non inducam malum in diebus eius. Atque ita quamuis ei Deus per Eliam prædixerit, eius cadauer fore insepultum; (hoc enim significant uerba illa v. 24. Si mortuus fuerit Achab in ciuitate, comedent eum canes; si in agro, uolucres cæli) tamen capite sequenti uer. 37. dicitur esse se-

pultus in Samariâ, eò quòd propter subsecutam eius humiliationem Deus remisit. inquit S. Chrysostomus & Tullius aliquid de seueritate iudicij, & malū, quod eius personæ minatus fuerat, distulit in personam Filij illius Iorâ, ut dicitur hoc eod. c. 21. v. ultimo. Quâ in re ponderata sunt aliqua, ut agnoscamus benè, quantum possit exterior humiliatio, & pro Deo suscepta nostri confusio.

Primo, quis fuerit Achab, cuius humiliatio & confusio ad eò ei profuit: fuit iniquus occisor innocentis Nabod, & raptor uinæ eius, & tandem de eo Deus v. 25. & 26. dicit: Non fuit alter talis, sicut Achab, qui uenundatus est ut faceret malum in conspectu Domini, & abominabilis factus est in animum, ut sequeretur idola, que fecerant Ammoræi quos consumpsit Dominus à facie filiorum Israel. Et, fecit Achab malum in conspectu Domini super omnes qui fuerant ante eum. Unde meritò exclamat S. Basiliius: Quis magis impius, quàm Achab descriptus est: si ergo homo ad eò impius humiliatione externâ Dei ita placuit, & flagella à Domo suâ pro suo tempore auertit, quantum magis iustus & Dei seruus, & Religiosus & Sacerdos Deum flectet ad concedendam ei perfectionem, ad eò ab ipso desideratam in eo, quomodo Deus non desiderabat ex se extirpationem domus Achab?

Secundo, ponderandū est, qualis fuerit humiliatio ista Achab: fuit valde parua: nã quid magis est, ambulare demisso capite & cilicio, uel sacco indui: & tamen ista profuerūt impio; multò ergo magis proderūt maiores humiliationes, quales solent suscipi à feruentibus Religiosis, & præferim, quæ confusionem magnam afferunt.

Tertio, ponderandū est, quod putant S. Gregorius & Theodor. Procopius, Lyranus, Carthusianus, Achabum non uerè aut perfectè penituisse; et si contrarium asserant August. & Hieron. Si ergo ficta penitentia & humiliatio solum exteriori demonstrata ei profuit, quantum magis proderit, dum ex animo quis se humiliare cupiens, exteriori confusionem sui quæsiuerit.

Secundum exemplum in signe legimus in sacrâ historia: Cùm Roboam reliquisset legem Domini, & 2. Par. 12. omni Israel cum eo, & ob hac peccata Sefac Rex Aegypti occupasset ciuitates munitissimas in Iuda, & uenisset usq; in Ierusalem; eum uidisset Dominus, quòd humiliatus esset, factus est sermo Domini ad Semeiam Prophetam, dicens: Quia humiliati sunt, nō disperdam eos, daboq; eis paucillum auxilij, & non stillabit furor meus super Ierusalem per manum Sefac. Et infra dicitur: Quia humiliati sunt, auersa est ab eis ira Domini, nec deleti sunt penitus. Quamuis hæc eius humiliatio præuila fuerit à Deo non duratura, nisi tamdiu, quâ diu Sefac fuit in Ierusalē, sed postquam inde discessit; sublati thesauri Domus Domini & Domus Regis & alij, uti habetur v. 9. rediit ad ingenium & uitam malam, prout scribitur fecisse post abitum Sefac v. 14. Quantum ergo magis humiliatio coram Deo constans & duratura proderit?

His adiungi potest tertium exemplū, iudicio S. Ioan. 25.

S. Iohannis Climaci, Manassis. Nam cum disseruisset de actibus variis humiliationis, ut illius Senis, qui panem & caseum sumpsit in manibus abiectionis sua gratia, & Sancti alterius castissimi, qui tuitatem circumuit nudus; post celebratas laudes, eorum, qui culpas, quibus carent, quibusdam in rebus uilitatis causa confingunt, & patiuntur suis esse ludibrio, & conterenda uanissima elationis causa, prompte ad ignominias currunt, subdit: Inuenio Manassem illum inter homines ceteris amplius & perniciosius peccasse, templumq; Dei ac Religionem omnem profano cultu Idolorum inquinasse: pro quo si mundus totus reuinasset, nullam sceleribus eius dignam penitentiam inferre potuisset: ualuit tamen humilitas insanabilia eius vulnera curare.

15.
gr. 4. col.
6. 7.

Idem S. Climacus recenset Exemplum quartum Macedonij: Qui cum iussu Abbatis ex quodam itinere non rediisset ad prescriptum diem, quo tanquam Diaconus die Epiphaniae ministrare debebat in Sacrificio, Abbas amouit eum a Monasterio, atque in ultimo incipientium ordine constituit. Suscepit ille sine morore Patris sententiam, ut quasi non ipse sed alius uideretur increpatus. Igitur cum in tali ordine dies 40. peregisset, rursus illum ad pristinum gradum reduxit Abbas. Quem item post unum diem obsecrat Macedonius, ut se in eadem ignominie humilitate restituat: deliquisse se graue quoddam atque insanabilem in ciuitate. Afferens autem sanctus Abbas, hunc non uera proloquitur, sed humilitatis gratia hoc inquirere, cessit parere honesto desiderio. Vidisses canicem uenerandam degere in incipientium ordine, sincere omnes ut pro se orarent deprecantem. Cecidit enim, atque in fornicationem inobediens. Mihi tamen humilis reseruit hic magnus Macedonius, cuius rei gratia ad hanc proposui humilitatem ita sponte accurrisset. Nunquam enim, inquit, ita me bello omni leuigatum sensi, Diuiniq; luminis dulcedinem in me ipso uidi.

Idem paulo post narrat, Abbatem eundem, si quem forte denotasset ostentationi studentem, cum seculares ad Monasterium ueniebant, hac eos arte curasse: Contumeliosos illos in conspectu aduentantium afficiebat, ministeriaque illis ignobilia iniungebat. Quo illi increpationis genere ita sanabantur, ut iam si qui ex seculo ad Monasterium uenissent, aspectum eorum cursu fugerent.

16.

Quintum exemplum sit, quod describitur in uitis PP. de quodam Fratre, qui in Congregatione omne pondus, quod Fratribus imminabat, ipse suscipiebat, ita ut se etiam in fornicatione accusaret. Quidam autem Fratrum ignorantes actus eius, ceperunt murmurare aduersus eum, dicentes: Quanta mala facit hic, & non operatur? Abbas uero sciens quae ille Frater agebat, dixit Fratribus: Peto unam matulam ipsius cum humilitate, quam omnes uestras cum superbia. Et ut demonstraret ex Dei iudicio, qualis esset Frater ille, attulit omnia quae operati fuerant Fratres illi, & matram eius de quo querebantur, & accendit ignem, & iactauit in medio. Consumpta sunt ergo omnia illorum opera, matra autem Fratris illius inesa

permanst. Hoc autem illi Fratres uidentes inuenerunt & penitentiam coram illo egerunt, habentes illum deinceps uelut Patrem. Ita etiam indiffereta confusio Deo placuit, quanquam eo tempore non fuit indiffereta, quia non erat prohibita per uillam Regulam scriptam, ut nunc est prohibita in quibusdam Religiosis Ordinibus.

Sextum sit P. Balthazaris Alvarez, qui cum esset Rector Collegij Salmanticensis, in illa Prouincia Societatis primarij Seminarij, cui regendo grauissimi quique Patres & praecipui praefici soleant, uti uenerabilissimo & omnium scientiarum studiis tractandis celeberrimo. In hoc Collegio uixi aliqui graues, ualde religiosi & altissimi auctoritatis conceperunt de P. Balthazare opinionem, quod esset ualde rudis, illiusus, ac deceptus, ac proinde alios quoque deciperet, & quae illi Deus comminabat, existimabant esse a Sathana transfigurante se in Angelum lucis. Nec desuit qui minaretur uelle se rem ad sancta Inquisitionis officium deserere, uerius forte ne quem errorem umbrisset illuminatorum. Haec detulerunt ad P. Generalem Euerardum Mercurianum, cui cum P. Balthazar non ita esset notus atque eius Praedecessori B. Francisco Borgia, uoluit P. Generalis rem bene examinari, eamq; totam commisit P. Visitatori, quem miserat in Hispaniam, P. Iacobo Anelando, qui dum uisitaret Collegium, cuius P. Balthazar tunc erat Rector, statim iussit tradi sibi ab eo omnia sua scripta, uidentia & examinanda. Quae promptissime tradidit, cum tanta subiectione atque si esset aliqui Tiro, nullo uerbo obiectione & opposito, toto tempore quo Pater Visitator illa apud se habuit. Et cum alij uiri pij & eruditi, eum de hoc argumento alloquerentur, ille tacebat, & ferebat, & praecipue probari, examinari, atque contemni rara in ea re humilitatis ac patientiae indicia praebens. Eodem tempore, aliqua etiam falsa ipsi obiecerunt, quae tamen ita transire permittibat, atque si ad ipsum non spectarent, re ipsa faciens quae alius facienda proponebat: non esse perfectam humilitatem absque humiliatione, neque patientiam absque uehementibus congressibus: & praecipue uirtutis partem in eo consistere, ut quis talibus occasibus & opportunitatibus uiri non negligat, & ipsum profectum maxime consistere in eo, ut quis nouerit se bene humiliare, tolerare, tacere, exponendo etiam periculo honorem & existimationem propriam, propter Dei amorem. Quod ut confirmaret, eisque, qui in suo Collegio uersabantur, animum adderet, dixit ipsemet in quadam exhortatione, quod semel honorem suum periculo exposuisset, & tunc incepisset plenis, ut dicitur, manibus, dona ac beneficia ipsius ferre. Occasio autem fuit, quod in quadam Congregatione Prouinciali, aliquid satis graue de se fuisse dictum, propter quod fuit publice coram omnibus Patribus reprehensus. Ipse autem hereditat cogitans, an expediret reddere sui rationem, ed quod quidam, ex grauioribus & sanctis Patribus, qui ibi aderant, ei suadebat, ut faceret, imò obstringebat ut faceret, siquidem a deo uere id poterat facere: & ed quod bonam ipsius nomen in materia uirtutis tanti esset momenti, tam erga domesticos quam erga externos. Sed cum illud

15.
18.

17.
de vi
solit.
20.

18.

con-

consilium propensionem suam naturali valde arderet. noluit illi fidere; sed locutus est cum quodam alio Patre, valde fidei Dei seruo, qui dixit ei: si taceret, nec publice aut private in eâ causa pro se responderet, fore id magnum & gratum Deo sacrificium. Et ita fecit, successitq; illi ad eum bene apud Deum Dominum nostrum, qui liber alii suâ manu heroicum illud silentium remuneratus est, ut sapius gratias illi egerit pro tam bono consilio, quod postea in omni occasione occurrente seruauit, quamdiu Superiores non iubebant ex obedientiâ sui reuerentia suarum rationem reddere. Ita P. Ludouic. de Ponte in eius vitâ refert c. 40. §. 11.

p. 115.

18.

Septimum habemus in vitâ P. Balthazari Aluarez de P. Christophoro Gonzaluo, qui dum tertium Probationis annum perageret, & antea acquisiisset donum valde excelsum orationis, interrogatus à P. Ludouico de Ponte, quando & quâ ratione Deus illi tam excelsum orationis donum communicasset, respondit, eum statuisse viriliter firmoq; animo opere exequi quoddam desiderium quod ei idem Dominus suggererat, mortificandi scilicet inane gloriam in materiâ literariâ. Incepit enim studia Philosophicâ cum magnâ opinione ingenij, & magna capacitatis indicio. Cumq; valde vexaretur à spiritu vanitatis, dabat operam ut non negligens ipsa studia, quantum meritis debebat occasiones quaereret ex quibus alij existimarent ipsum parum scire & parum esse ingenij. Querebat sepe, quod sciret bene, sed quasi illud non intelligeret, ad primam sui argumenti responsionem tacebat, quasi nihil haberet quod amplius opponeret, non contendeat, quod alij, ut vicisse videantur, facere solent, nec proterere se opponere aliorum dictis & sententiis; libenter videbat illustriores & maioris honoris actus alius deferri, sibi autem ipsi accipiebat, quod minus erat honorificum. Hiis & similibus aliis mortificationibus dextre factis, alius non aduertentibus ex industria fieri; amisi aliquid opinionis & ingenij & eruditionis suæ: apud Deum tamen magnum sibi Religiosi viri nomen comparauit, quod remuneratus est, admittendo illum ad suam dulcem familiaritatem, seq; illi in oratione variis modis communicando cum magnâ suâ quiete & solatio. Hucusque P. Ludouicus de Ponte. Non est autem mirum euectum esse à Deo hunc Patrem, per confusio-nem ab eo quaesitam, ad donum orationis altissimum, quia Deus etiam in hac vitâ exaltat humiles. Est enim neruus humilitatis, Sapientia cauta occultatio, ut ait S. Ioannes Climacus.

p. 115. fin.
de vita
solic. col.
20.

Et, ut ait S. Bernardus, Perfecti quique & spirituales, cum ad firmamentum & robur virtutis suæ, per virtutem obedientia & subiectionis, perueniunt premunt se semper ac deiciunt in id, quod insipientium est: & vnde infra se descendunt, inde ascendunt supra se, & humilando se, magis proficiunt, propter frequentes & sublimis excessus contemplationis. Ad quas nil minus cogitantes, etiam tirones in obsequio Dei, quâdoque enehuntur ob heroica confusivæ humilationis facinora. Quod sic pulchre explicat S. Bernardus, loco citato: Nonnunquam, inquit, pura orationis affectus, & bona illa orationis suavitatis, non

inuenitur, sed quasi inuenit eum non petentem, & quasi nescientem gratia prouenit, & tanquam genus seruorum recipitur in mensa filiorum, cum rudis adhuc & incipiens animus in eum orandi assumitur affectum, qui pro premio sanctitatis reddi solet meritis perfectorum. Et hoc modo paulo post, tum tirones aut proficere, tum veteranos per humiliações & confusiones, magis conuenientes tironibus: Illi verò passeres Dei (id est tirones & imperfecti) sursum nitentes ad ea, quæ sunt perfectionis, non elationis presumptione, sed pietatis amore, in paupertate spiritus sui sublimati, non repelluntur ut elati, sed suscipiuntur ut deuoti; & aliquando hoc merentur experiri, quo spirituales frui, & semper affectant imitari eorum vitam actiuam, ad quorum ambiunt consolationem contemplatiuam. Sicq; vno spiritu, licet non vno gressu gradientes, aquè proficiunt, & spirituales in humili, & incipientes in sublimi.

Octauum Exemplum suppeditat nobis P. 19.
Bernardus Colnagus, mihi intimè ante annos 40. Romæ familiaris, de quo cum multa, & à Domesticis, & à secularibus audirem admitanda, præsertim à duobus Romanis Nobilibus, quos Exercitiis spiritualibus in Nouitiatu Nostro Romano circa annum Christi 1602. excolebam, quorum alter Gaspar Ruiz, mihi tunc dixerat, & hoc ipsum Romæ iterum mihi confirmauit anno 1630. contactu manus P. Colnagi repente in pectore suo sanatum fuisse fatidum vlcus, quod instar cancri pectus exedebat, alter verò Leo Gallus (quorum vterque dum hæc Olomucij scribo anno 1636. adhuc viuit) prædictam sibi esse à P. Colnago cuiusdam inimici sui mortem, & postea intra dies aliquot inopinatè subsecutam, & à P. Colnago antequam humanitus quicquam is rescire potuisset, agnitum diuinitus, & eidem significatum. Ego hæc occasione vsus, fretus familiari confidentiâ, inquirere cœpi à P. Colnago, an hæc quæ de gratis gratis datis, & de aliis dicebantur de eo, vera essent & quâ ratione Deus hæc & alia maiora sua dona, valde rara, et communicasset? victus ille meis precibus, secutus exemplum S. Pauli Apostoli, Francisci, Thomæ Aquinatis, Bernardi, Ignatij, Teresie & aliorum, narravit totam vitæ suæ feriem, & penè innumerâ miracula manifesta, & omnis generis prophetias sibi diuinitus concessas, statim, postquam vicerat magnam, quam in se diu sentiebat, naturæ repugnantiam, ad ferendam per plateas vestem laceram, & ex centonibus confutam, ad quod se interius sentiebat impelli. Cum enim facta sibi potestate à P. Pectro Antonio Spinello (viro sancto, & similibus confusionibus addicto) tunc Rectore Neapolitani Collegij, induisset hanc vestem, & præcipuas ac frequentissimas Verbis Neapolitanæ plateas circumiisset, cum magnâ sui confusione & pudore, quippe multis in eâ notus, & tunc publicus Theologiæ Professor in nostro Collegio Neapolitano, & ob vestis illius sordidæ ge-

Ggg 3 Ratio

stationem, verè ad insaniam redactus à nonnullis rerum spiritualium ignavis iudicatus fuisset, & hoc eorum de se iudicium, ab eorum ore prolatum ipse audiuiisset, Deus copiosissimè ab eo tempore suis eum virtutibus ac donis ornare & honorare cepit. Ita confusio nostri est Deo accepta, & eius studiosis proficua. Nam, ut ait S. Iohannes Climacus, Gaudet Deus cum nos, conterendæ vanissimæ elationis causâ, promptè videt ad ignominias currere. Patat autem humiliusmodi certamina superna peregrinatio: magnorum enim reuera est, pati suis esse ludibrio.

Querunt aliqui cur ob eandem culpam Maria leprâ multata est, non Aaron? Respondet Saluianus: *Maria supplicio afficitur, ut Aaron confusione mulctetur.* Lepra corrosit Mariæ carnem, confusio Aaronis mentem, & corporis præcordia. Sic Deus populum dilectum, quem gladiis hostium deleri noluit, confusione captiuitatis puniuit ob scelera. Ezech. 16. 52. *Tu porta confusione tuam. Suffundere maluit* (pudore & rubore iniecto) *hominis sanguinem,* inquit Tertullianus, *quàm effundere.* Magnum tormentum confusio. Vnde Seneca ita scribit: *Cum homini probo ad rogandum os corruat, & suffundatur rubor, qui hoc tormentum remittit, multiplicat munus.*

l. i. de gubern. D.
in Apolog. adu. gent. c. 4.
l. 2. de benefic. c. 1.

Onitro plura similia exempla aliorum, adhuc videntur, quos in Italia noui, quorum quæritas confusiones sui heroicæ, *Scaturiens illa Dei beneficentia* (uti eam appellat S. Chrysostomus) non heroicis tantum virtutibus in altissimo gradu, sed gratis quoque gratis datis copiosissimè remunerati dignata est. Adferam tamen infra alia exempla.

CAPVT QVARTVM.

Alia Exempla confusionis Sanctorum.

Sed quod Tirones in talibus sese exercent, Smitum non est, magis mirum vitos mature sanctitatis, hæc confusionis exercitia adamasse, ductos desiderio maiorum meritum, & amphoris in virtute profectus. Sic David sæpè suos defectus describit in Psalmis: *In iniquitatibus conceptus sum, egenus sum, & pauper, mendicus, vermis, & non homo, opprobrium hominum, & abiectio plebis: peccatum meum contra me est semper.* Ob hanc spè spiritualis profectus in humilitate, & aliis virtutibus omnibus sæculi Sancti, publicis mortificationibus sui confusionem quaeruerunt, ut Simeon ille, Salus, siue Saloni, & alter in Præto spiritali, & alij quos commemorat noster Pater Raderus. Hoc spiritu ducti posterioribus sæculis idem fecerunt alij Sancti.

20.
cap. 116.

S. Ambrosius lupas domum adduci curauit, ne in Episcopum eligeretur (quod sine magnâ sui confusione non fuit) ut ex antiquis monumentis confirmat Baronius.

An. 374.

De B. Timotheo quodam scribit S. Isidorus Pelusiota, quod cum sincero virtutis studio flagraret, aduersus eam gloriam, quam obtinebat, perpetuò dimicabat. eam videlicet admirationem, quam ipsi priores actiones pepererant, posterioribus actionibus obcurans.

Carolomanus Pipini Francorum Regis frater, factus Benedictinus, iussus est pascere oues Monasterij, quas educebat & reducebat. De Adolpho Holfatiæ Comite, scribit Albertus Crantzius, eum relictâ filijs Toparchie ingressum Ordinem S. Francisci, ire solitum ostinatij in Oppido suæ ditionis, emendando lac ostiatim à suis subditis, & cum ferret lac in hydriâ, & media platea filij cum magno comitatu, in equis occurrerent, aliquid humani passus, dum rubore perfundi inciperet, hydriam supra caput euerit, dicens in se: *Hic erubuit Christi pauperem baiulans lac in manibus, nunc vel in capite ostendit quid portaueris.* Beatus Lanfrancus vir omni literaturâ egregiè imbutus, hic cum in cœnobio lectorem mensæ ageret, & ab Antistite illiterato, idque contra Grammaticæ leges repetere lecta iuberetur, promptissimè repetit, & pronuntiauit omnia, ut iustus fuerat. Ornamento scilicet sibi duxerat stramineum hoc fertum: nec pudebat optimum virum Christi causâ pudore affici.

Martinus Delrius parentibus nobilissimis oriundus (quis fuerit vir iste, tot ipsius libri loquuntur) ubi Theologiam aliquot annis apud Eburones professus, Tornacum ire iussus est, ut ex legibus quibus se voto obligarat, non nihil temporis ad quietem sacræque commentationes à studiorum tumultibus subduceret. Hic ille rerum Philosophi Theologumque exuens, inter religiosos tirones abiectissima quæque munia obiit, & etiam ambiit. Lacerâ interdum & squalidâ lacerâ indutus & æconomum comitabatur; & quæ ille in foro emerat, per mediam urbem spectante omni populo, ad Collegium deferrebat. Senatoris & Censoris baiulus, aliis admirantibus, aliis vicissim illudentibus. At ille stramineum hoc fertum non exhorruit, non reiecit, imò decorum sibi credidit. Post annos complures in Societate Iesu positos, post cathedras Philosophiæ, Theologiæ, Concionum cum magnâ laude diu administratas, id vnum præ reliquis, domesticis omnes in eo stupebant tantum virum, oculis caligantibus, & penè cæcotentibus gnauiter & prompto libentique animo, dū alij mensæ afficerent, stantem aut in loco anagnostæ solito incommode sedentem, librum aliquem pium de more prælegere, & ad alterius arbitrium accensus, & topos, vel inuertere, vel dirigere. Stramineum fertum Delrius obuis vlnis amplexus, hoc vnum in seipso erubuisse, si vel senex erubescere noluisse, inuicem omnes oculi viderunt. Eandem ob causam Sancti, etiam sua peccata pro-

1.3. epist.

146.

21.

Leo Ha

stien. 2.

Chron.

Call. c. 7.

22.

1. 8. 320.

ser. 54.

Cant.

497.

epist.

cap. 9.

epist.

Calli.

col. 2.

Aut. 1.

depl.

aniff.

Virgi.

15.

pro-